

1

Cora

April 1930

Heart's Bend, Tennessee

De ochtend begon zoals elke andere dag in de week. Cora liep achterom naar de winkel, deed de deur van slot en de lichten aan.

Maar vandaag wakkerde het lentezonnetje dat door de bomen heen scheen een gevoel van hoop aan. Een zinderende verwachting. Misschien was vandaag wel de dag.

Ze hing haar trui en hoed aan de haken in het halletje, ging de kleine ontvangstkamer binnen en bleef bij het dichtstbijzijnde raam staan. Ze schoof de kanten vitrage opzij en keek naar de loop van de Cumberland-rivier die tussen de bomen door zichtbaar was. Kon ze hem maar helemaal zien.

Al was ze dol op het lentegroen en de geur van gardenia's, ze miste het onbelemmerde uitzicht dat de bladerloze bomen haar gaven. De winkel lag boven op de heuvel en in de winter kon ze mijlenver kijken. Ondanks de koude, grijze dagen van de winter, was haar uitzicht beter als alles kaal was.

Nu was de lente gekomen. Alleen *hij* nog niet. Ze verlangde zo hevig naar een glimp van zijn grote, soepele passen waarmee hij vanaf de haven de heuvel op liep en zijn brede verschijning die de straat vulde, de warrige bos blond haar die zijn gezicht omlijstte en de mouwen van zijn witte blouse die zich om zijn brede armen spanden.

Kom vandaag, liefste.

‘Cora?’ De achterdeur klapte dicht en onderbrak haar mijmeringen. ‘Ik ben hier.’ Odelia, Cora’s winkelbediende en naaister, bracht een golf koude lucht mee naar binnen, samen met de geur van kaneel. ‘Het spijt me dat ik laat ben. De broodjes waren nog niet klaar.’ Ze verschoof de kledingstukken in haar armen. ‘En alsof dat nog niet genoeg was, kreeg ik de oude auto niet aan de praat, dus heeft Lloyd me met de auto gebracht.’

Cora boog zich naar haar toe. ‘Mmm, die ruiken heerlijk. En geen haast, we hebben nog een uur voordat ze komen. Mama is onderweg.’

‘Mooi, mooi. Geen betere gastvrouw dan jouw moeder.’ Odelia zette de warme broodjes in de bijkeuken op de begane grond, waar mama thee, koffie en de gebakjes van Haven’s bakkerij zou klaarzetten. Zij moest maar beslissen wat ze met Odelia’s broodjes deed. ‘Zelfs jouw tante Jane zei dat er geen betere gastvrouw bestond dan Esmé. Nu ga ik eerst de rest van de jurken uit de auto halen. Lloyd heeft werk te doen op de boerderij en vindt het niet leuk als ik hem ophoud.’

‘Ik zal je helpen.’ Cora volgde Odelia de winkel uit en de straat door naar Blossom Street. ‘Goedemorgen, Lloyd,’ zei ze, toen ze bij de auto kwam.

‘Cora.’ Hij knikte haar toe, liet vervolgens zijn hoed over zijn ogen zakken en stak haar een paar jurken toe. ‘Ik heb werk te doen.’

‘Stil, jij. Wat denk je dat wij hier de hele dag doen, knikkeren of zo?’ Odelia zette haar voet in het wagenwiel en stapte in de laadbak waar ze de jurken van haar man overnam. ‘Houd ze niet zo tegen je aan, straks ruiken ze nog naar paarden en varkens.’

‘Odelia, hier, geef ze maar aan mij.’ Cora stak haar hand uit naar nog eens drie jurken.

De vrouw was met haar naaivaardigheden onmisbaar voor de winkel, maar een raadsel. Ze was deels Iers en deels Cherokees, een werkpaard met een gladde, bruine huid die in tegenspraak was met haar leeftijd. Mama zei dat ze haar hoed op zou eten als Odelia niet minstens zestig was.

Toen ze de jurken uitgeladen hadden, ging Lloyd ervandoor. Odelia riep hem na: ‘Kom me wel weer ophalen, jij ouwe dwaas, anders krijg je geen avondeten.’

‘Hoelang zijn jullie twee ook alweer getrouwd?’ vroeg Cora, terwijl ze in de pas ging lopen met haar assistente. Odelia was een vondst van tante Jane. Die had haar ingehuurd, toen ze de winkel opende in 1890.

‘Sinds sint-juttemis.’ Ze bestudeerde een van de witsatijnen jurken. ‘Als Lloyds oude deken er een vlek op heeft gemaakt, dan zal ik hem.’

Maar in het licht van de entresol zagen de jurken er perfect uit en de witte rokken straalden pracht en zuiverheid uit. Niemand in Heart’s Bend kon zo goed met de naaimachine en naald overweg als Odelia.

‘Ik zal de sokkelvitruines in orde maken.’ Cora liep de trap af. De imposante trap met de gewelfde, glanzende houten spijlen verdeelde de winkel in tweeën – de grote ontvangstkamer aan de linkerkant en de kleine ontvangstkamer aan de rechterkant.

De grote ontvangstkamer deed denken aan die in Hollywood; althans, voor zover Cora dat kon opmaken uit films en tijdschriften. De hardhouten vloer was bedekt met hoogpolig tapijt en op de muren hing kleurig behang.

In het licht van de etalage aan de voorkant zette ze kunstig versierde stoelen rondom de lange, gebogen bank van gepolijst hout en dikke gouden bekleding. Hier liet ze haar cliënten en hun moeders, grootmoeders, zussen, nichten, vriendinnen en tantes plaatsnemen. Hier wachtten ze, totdat de bruid in haar trouwjurk de trap afdaalde.

Als dat de wens van de bruid was, kwamen de bruidsmisjes ook naar beneden om hun jurken te tonen aan de andere vrouwen. Af en toe stond een vader erop om ook van de partij te zijn. Tenslotte, zo protesteerden ze dan, draaiden zij voor de rekening op.

In de kleine ontvangstkamer lagen in en op de sokkelvitruines een veelheid aan sluiers, zakjes, handtasjes, kousen en alle andere dingen die een bruid kon aanschaffen. Op bustes en paspoppen

hingen trouwjurken, jurken voor een huwelijksreis en lingerie in ingetogen stijl.

Onder aan de trap bleef Cora even staan. Wat ging ze ook alweer doen? O ja, de vitrines. En ze moest nog snel naar de bakker voor de taartjes. Maar bij de voordeur bleef ze even staan en tuurde door het geëtste glas, niet in staat de opwinding in haar hart te onderdrukken. Die veranderde van gespannen verwachting in een brandende onrust.

Rufus, waar ben je?

In zijn laatste brief had hij geschreven dat hij dit voorjaar op de Cumberland zou varen. ‘Kijk in maart naar me uit.’ Maar het was inmiddels de eerste week van april en de kornoeljes in Gardenia Park en langs First Avenue bloeiden al.

Ze was bang dat hij gewond was geraakt, of ziek geworden. Of erger, dat zijn boot een boomstronk had geraakt en gezonken was, waarna een sterke stroming hem onder water had gezogen.

‘Hebben we tijd om bij het raam te staan treuzelen?’

Cora draaide zich om en zag haar moeder de kleine ontvangstkamer door lopen; ze bracht haar kapsel in model en streek met haar hand de voorkant van haar rok glad. ‘Ik keek net hoe warm het was.’ Cora tikte met haar knokkels op het glas en gebaarde in de richting van de thermometer.

‘Controleerde je de temperatuur, of keek je naar de rivier?’

Mama dacht graag dat Cora een open boek was. Eentje dat ze goed kon lezen.

‘Ik maak de vitrines even in orde en dan ga ik naar de bakker. Zou je de bovenramen open willen zetten om wat frisse lucht binnen te laten? Als de Dunlaps er zijn dan zal het hierbinnen warm worden, ze zijn met een grote groep.’

‘Weet je, Cora, als je verlangend uit het raam kijkt, komt hij echt niet sneller terug en daar wordt hij ook geen man van zijn woord van.’ Mama ontgrendelde het raam en trok het open.

‘Dat is niet eerlijk. Hij is een man van zijn woord.’

‘Nou, als dat betekent dat hij het kan veranderen wanneer hij daar zin in heeft en jou ervan kan overtuigen dat het de waarheid

is, dan heb je misschien wel gelijk. Zei je iets over de bestelling van de bakkerij? Toen ik in de bijkeuken keek, zag ik alleen Odelia's kaneelbroodjes.'

'Ja, zodra ik klaar ben met de vitrines ga ik naar Haven's. Wil jij het water voor de koffie en thee om vijf voor opzetten?'

'Ik was al gastvrouw in deze winkel voordat jij geboren werd. Ik weet wanneer ik met de koffie en thee aan de slag moet. Wat ik niet weet, is wat ik met Odelia's broodjes aan moet. Die vrouw slaagt er nog in om van droog gras een prachtige jurk te maken, maar haar bakkunsten laten veel te wensen over. Geen wonder dat Lloyd nooit glimlacht.'

Cora onderdrukte haar lach. 'Sst, mama, straks hoort ze je nog. Je kunt niet ontkennen dat ze heerlijk ruiken.'

'Dat doen ze zeker, maar ik heb haar verteld dat haar zoete broodjes zo hard zijn als steen.' Mama liep naar de trap. 'Dat klopt hè, Odelia?'

'Wat klopt, Esmé?'

'Dat jouw baksels de sterkste tanden kunnen breken.'

'Dat zeg je al twintig jaar tegen me, maar Lloyd heeft nergens last van.'

'Maar hij lacht nooit.' Mama draaide zich om naar Cora en fluisterde achter de rug van haar hand: 'Omdat hij geen tanden heeft.'

'Mama, houd op.' Cora onderdrukte een lach. 'Jij hebt me beter opgevoed dan dat. Gedraag je eens als een dame.'

'Een dame vertelt de waarheid.' Mama liep naar een van de overige ramen en liet het bovenraam zakken. De staande klok in de grote ontvangstkamer sloeg het hele uur.

Acht uur. Cora moest zorgen dat ze aan de slag ging. Bij de sokkelvitrines haalde ze de pashoofden uit de onderste lades en beving ze met sluiers. Ze drapeerde de tule rond het glas en liet deze uitwaaieren over de gepolijste hardhouten vloer. Bij een andere set hoofden stak ze rijkversierde kammen in het ruwe nephaar.

Vervolgens legde ze lange, witzijden handschoenen met parelknopjes neer en schikte ze een parelsetje op een blauwfluwelen lopertje.

Deze morgen kwam er een belangrijke klant naar de winkel. Ene juffrouw Ruth Dunlap uit Birmingham, een vooraanstaande jonge vrouw die ook een band had met de winkel. Haar moeder, mevrouw Laurel Schroder Dunlap, die geboren en getogen was in Heart's Bend, had haar jurk en uitzet in 1905 bij tante Jane gekocht. Ze zou een koninklijke behandeling verwachten voor haar dochter. En terecht.

Jane Scott had aan het eind van de jaren tachtig in de negentiende eeuw de bruidsmodestijlen in Milaan en Parijs gezien en honderd-en-een ideeën mee naar huis genomen. Nooit van hun leven hadden de vrouwen van Heart's Bend – boerenvrouwen, bergvrouwen, halfbloeden en voormalige slaven – iets gezien wat in de verste verte leek op wat tante Jane naar de stad bracht.

Maar ze waren er dol op. Door de elegante stijl van tante Janes jurken groeide het winkeltje in het kleine stadje uit tot een legende in Midden-Tennessee en Noord-Alabama en zo ontstond een onwaarschijnlijke traditie in het plaatsje en werd het de lieveling van Heart's Bend.

‘Cora, ik weet dat je het niet prettig vindt als ik me met jouw zaken bemoei,’ zei mama, toen ze weer de kleine ontvangstkamer binnen kwam, ‘maar –’

‘Dat vind ik inderdaad niet prettig. Ik ben geen kind meer.’ Cora bekeek de laatste sokkelvitrine aandachtig; alles leek te kloppen.

Met een glimlach naar mama liep ze de trap op naar de entresol, naar haar bureau. Ze verschoof de papieren en zette een grote doos met post aan de kant. Allemaal werk voor morgen, wanneer juffrouw Dunlap weer naar Alabama vertrokken was.

Mama volgde haar.

‘Je bent geen kind meer en dat is precies wat ik wilde zeggen.’ Mama zette haar handen op de rand van het bureau en leunde naar Cora toe. ‘Je bent dertig jaar, lieverd. Ik was getrouwd, had twee kinderen en was voorzitter van de lokale suffragettebeweging tegen de tijd dat ik achtentwintig was.’

‘Cora, wil je een sluier uitkiezen voor juffrouw Dunlap?’ Ode-

lia kwam uit de brede, lange voorraadkamer. 'Ik denk dat handschoenen ook goed bij haar jurk passen.'

'Ik heb de sluiers en handschoenen klaargelegd op de sokkelvitrines in de kleine ontvangstkamer. Ze kan kiezen als ze de jurk past.'

Tante Jane had nergens op beknibbeld, toen ze Hugh Cathcart Thompson, een architect uit Nashville, had ingehuurd om De Bruidswinkel te ontwerpen. Hij was het neusje van de zalm.

Een plek om zaken te doen en tegelijk om te wonen. Hoewel Cora nog niet ingetrokken was op de tweede verdieping, had tante Jane dertig jaar lang boven haar geliefde zaak gewoond.

'En een jurk voor de huwelijksreis? Informele stijl? We hebben de voorbeelden uit de collectie van Elsa Schiaparelli.'

'Ja, natuurlijk, laat haar maar kiezen. We kunnen bestellen wat ze maar wil. De gebreide jurken zijn nog steeds populair.'

Cora hield van de stijl van Schiaparelli; het was alsof ze er rekening mee hield dat vrouwen ook gewoon moesten werken.

'Odelia, help me toch even. Zeg eens tegen Cora dat ze haar hart niet moet afsluiten.' Mama streek met haar hand over Cora's donkere haar. 'Dat is alles wat ik wil zeggen. Ga eens uit met een andere man. Blijf hier niet bij het raam wachten op een of andere kapitein. Je bent de eigenaresse van een bruidswinkel, maar nog nooit een bruid geweest.'

'Dank je, mama. Dat was me nog niet opgevallen.' Het viel iedereen in een stadje ter grootte van Heart's Bend op dat de dertigjarige eigenaresse van de bruidswinkel nooit getrouwd was. 'Jij bent toch degene die me geleerd heeft om mijn hart te volgen?'

'Ja, maar toen wist ik nog niet dat die weg dood zou lopen.' Mama liep de trap af. 'Ik zal verder niets meer zeggen. Ik wil niet dat je overstuur bent als de Dunlaps komen. Zal ik de gebakjes gaan halen? Ik heb nog tijd voordat ik koffie en thee moet zetten.'

'Nee, mama. Ik heb gezegd dat ik zou gaan.' Het was een manier om te ontsnappen en even wat frisse lucht op te snuiven; een wandeling om haar gedachten op een rijtje te zetten en even over hem te kunnen mijmeren, zonder dat mama dat verstoorde.

In de vier jaren dat ze Rufus St. Claire nu kende en van hem hield, had hij nog nooit tegen haar gelogen. Nooit. Hij had vertraging opgelopen, was belemmerd door vaarschema's en had last gehad van de nukken van de rivier, maar hij had altijd woord gehouden. Keer op keer liep hij First Avenue op met zijn olijke glimlach en zijn armen vol cadeautjes, en zijn kussen waren altijd zoeter en hartstochtelijker dan de keer daarvoor.

Dan drukte hij zijn zijdeachtige lippen tegen haar oor. *'Op een dag zul je met me trouwen.'*

Cora huiverde en kromp in elkaar. Ze miste hem zo erg dat het pijn deed. De hele winter en het voorjaar had ze het prima gered met zijn brieven, tot aan deze week, tot maart op zijn eind liep en het gezicht van de man van wie ze hield niet was verschenen.

Bij het verlaten van de entresol – met de drie ovals, kersenhouten spiegels – waar de bruiden gekleed en gekapt werden, voelde Cora zich in geen enkel opzicht zoals de bruiden van wie ze hield en die ze hielp. Maar o, wat verlangde ze ernaar om in hun voetsporen te treden.

Ze droomde als kind al van haar dag in deze winkel; van het moment dat ze de trap afdaalde tot het koor van 'oh's' en 'ah's' van mama en Odelia, de moeder van haar bruidegom – als zij nog leefde – en haar vriendinnen en familie.

Ze zou zoete thee drinken en op een roomboterkoekje met suikerspikkels knabbelen, vol vreugde over haar aanstaande bruiloft.

Ze worstelde met het gevoel dat ze saai, oud en overgebleven was. Maar hij had het haar beloofd. En tot ze van het tegendeel werd overtuigd, zou ze haar hart volgen, geloven en wachten.

'Esmé, wil je me hier even mee helpen?' vroeg Odelia met een gebaar naar de paspop die ze de jurk had aangetrokken die juffrouw Dunlap tijdens haar eerste bezoekje aan de winkel een maand geleden had uitgekozen. Juffrouw Ruth Dunlap had een Butterick-patroon voor haar jurk uitgekozen en Odelia had haar bijzondere werk verricht.

Cora stelde zich Ruths eerste blik op de jurk voor. Het was altijd mooi om de uitdrukking op het gezicht van de bruid te zien

als ze de jurk voor het eerst in het echt zag. *Het gebeurt echt. Ik ga werkelijk trouwen.*

Toen de klok halfnegen sloeg, klopte Cora de kussens van de bank op en ging na of de gordijnen geopend waren. Toen knikte ze. De winkel was er klaar voor.

‘Juffrouw Dunlap zal er meteen verliefd op zijn,’ zei Cora, terwijl ze op weg was naar de trap. ‘Mam, Odelia, ik ben even weg om de taartjes te halen. Mama, wil je me eraan herinneren dat ik een plaat op de Victrola leg, voordat de Dunlaps hier zijn?’ Tante Jane had het altijd fijn gevonden als er muziek speelde wanneer de bruiden binnenkwamen en Cora wilde die traditie voortzetten. Want was liefde niet het beste lied van allemaal?

Cora pakte haar jas en dook de toiletruimte in om haar hoed op te zetten. Ze bekeek zichzelf even in de spiegel.

Dertig. Ze was dertig jaar oud. Geen meisje meer. Zelfs geen jonge vrouw. Maar een volwassen vrouw, een werkende vrouw. Waar waren de jaren gebleven? Waar had ze haar jeugd aan besteed?

Tot aan de oorlog was ze verliefd geweest op haar vriendje van de middelbare school, Rand Davis. Toen keerde hij terug naar huis en trouwde met Elizabeth White.

Nou, veel geluk samen. Cora had zo veel verdriet gehad om de dood van haar grote broer, Ernest Jr., bij de Somme dat ze het niet had aangedurfd om haar hart te verliezen aan Rand.

Ze leunde dichter naar de spiegel toe en raakte zachtjes haar ooghoeken aan, vanwaar een dun lijntje in de richting van haar wang liep.

In de jaren twintig leek het wel alsof iedereen ging trouwen. Het was druk in de winkel, maar de deur ging nooit voor haar open.

Ze geloofde graag dat het kwam doordat ze op Rufus wachtte. O, de eerste keer dat ze hem zag... Hij liep kordaat de winkel binnen om persoonlijk een zending af te leveren. ‘Dit is achtergelaten op de Wayfarer. Ik dacht, ik breng het even persoonlijk langs.’

Hij had haar met zijn blauwe ogen aangekeken en haar blik gevangen gehouden. Ze was als een blok voor hem gevallen. Bij

het horen van zijn stem stond ze als aan de grond genageld en ze slaagde er met geen mogelijkheid in om nog een zinnig woord uit te brengen.

Tante Jane moest zich ermee bemoeien door hem te wijzen waar hij de balen stof neer kon leggen en zich te verontschuldigen voor Cora.

Cora nam afstand van haar spiegelbeeld en streek met haar hand over haar halflange haar. Ze was geen knappe vrouw. Charmant, zei mama graag. Lang en slank, met een figuur dat meer bij een tiener paste dan bij een volwassen vrouw van dertig. Maar ze kleepte zich volgens de laatste mode en ze slaagde erin haar figuur met behulp van sigaretten of diëten te behouden.

Ze stapte de winkel uit en liep over de stoep richting het centrum van Heart's Bend. Het kleine, maar vermogende stadje onder de rook van Nashville bruiste van de bedrijvigheid.

Winkeleigenaren veegden hun stoepje en riepen naar elkaar. En zij was een van hen.

Niemand had erop gerekend dat tante Jane vorig jaar op zeventigjarige leeftijd zou overlijden tijdens een malaria-epidemie die inmiddels onder controle was, als ze de autoriteiten moesten geloven. De kranige tante Jane had het niet aan zien komen. Dat had niemand.

Zodoende nam Cora de leiding in de winkel over. Met trots.

In de straat vermengde de lucht van gebakken brood zich met de zure geur van paardenmest. Rosie, de merrie van de melkboer, zwaaide met haar staart naar de steekvliegen.

Cora stak Blossom Street over en liep First Avenue door. Ze richtte haar aandacht op de mooie dag, in een poging om mama's opmerkingen te vergeten. Ze zag agent O'Shannon aan de andere kant van de brede straat bij de ingang van Gardenia Park praten met een reus van een vent, gekleed in een blauwe slobberbroek die in zwartleren knielaarzen gestoken was, een ruimvallende blouse die om zijn armen spande en warrige, goudblonde haren die door de wind om zijn gezicht geblazen werden.

Rufus?

‘Rufus!’ Ze vormde met haar handen een kommetje om haar mond en riep zijn naam, zonder te denken aan wat gepast was of wat de roddelantes ervan zouden zeggen. ‘Lieverd! Je bent er.’

Cora rende de straat over en kon net een passerende auto ontwijken. De bestuurder toeterde, maar dat kon haar niet schelen. Haar Rufus was er.

Ze rende op hem af om hem te begroeten en haar hart stroomde over van liefde.

Het sprankje verwachting dat ze die ochtend had gevoeld, was niet onterecht geweest. Hij was teruggekomen. Precies zoals hij gezegd had. ‘Rufus, lieverd! Je bent er.’